

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou, v právní věci žalobců 1) S.H.....,, 2) D.H.....,, zast. Organizace pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.3.2016, č.j.: OAM-782/ZA-ZA05-P15-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna právní zástupkyně žalobců JUDr. Aleny Prchalové, Ph.D., advokátky se sídlem Husova 1288/25, Jihlava ve výši 30.688,- Kč bude vyplacena do 30-ti dnů od právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.
- IV. Odměna tlumočnice Doc. Ing. M. D., CSc., bytem B. 16, B., ve výši 1.400,- Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že dne 10.9.2015 jménem svým a svého nezletilého syna podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 24.3.2016 jí bylo doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 21.3.2016, kterým bylo rozhodnuto tak, že se jim mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb. o azylu neuděluje.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobkyně podala žalobu jménem svým i svého nezletilého syna. Domnívá se, že byli v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkráceni na svých právech a napadala proto uvedené rozhodnutí v celém rozsahu pro jeho nezákonnost. Domnívá se že žalovaný v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil zákonná ustanovení a tím došlo k pochybení správního orgánu:

- I. šlo o porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu,
- II. porušil § 50 odst. 4 správního řádu, neboť při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci a nesprávně tak posoudil žádost o mezinárodní ochranu,
- III. rozhodnutí správního orgánu nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. chybí zde logické vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně.

Správní orgán zamítl žádost proto, že v případě žalobců neshledal relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu či doplňkové ochrany. Žalobkyně však má za to, že správní orgán nedostatečně posoudil existenci hrozby vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Správní orgán na základě informací uvedených a citovaných v napadeném rozhodnutí konstatovat, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt a zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech (Doněcké a Luhanské). Ve zbytku země je bezpečnostní situace údajně stabilní a občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním se v rámci země. Na závěr správní orgán konstatoval, že žalobkyně nepředložila žádný důkaz, který by dokládal bezprostřední ohrožení její osoby nebo jejího syna.

S tímto závěrem správního orgánu nemůže žalobkyně zásadně souhlasit. Během správního řízení uvedla, že se synem bydlí v Záporoží, které sousedí se zmíněnými separatistickými oblastmi. Z tohoto důvodu ve městě je hodně vnitřně přesídlených osob (jejich tábor je rozmístěn nedaleko bydliště žalobkyně a syna), městem neustále projíždí vojenský transport, ve městě je hodně příslušníků ozbrojených složek. To všechno vytváří velmi nebezpečnou a napjatou situaci, která vytváří hrozbu vážného ohrožení života a lidské důstojnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o oblast sousedící s oblastmi, kde probíhá vojenský konflikt, hrozí přelití tohoto konfliktu i do místa bydliště žalobkyně. V důsledku velkého počtu vnitřně přesídlených osob v jejich městě bezpečnostní situace se velmi zhoršila, jsou časté případy přepadení, loupeží, únosů za účelem získání výkupného, apod. To všechno mělo velmi negativní dopad na psychiku žalobkyně, kdy se neustále bála o bezpečí a život svůj a svého syna. Je jasné, že nemůže předložit důkazy, které by dokládaly bezprostřední ohrožení její nebo jejího syna, jedná se o celkovou bezpečnostní situaci v místě bydliště, kde

v důsledku bezprostřední blízkosti oblasti postižených vojenským konfliktem, existuje vážné nebezpečí ohrožení života či zdraví obyvatele.

Zároveň má žalobkyně za to, že nemůže vyřešit svou situaci „prostým“ přestěhováním se do jiné části Ukrajiny, jelikož jinde nemá žádné ekonomické či rodinné zázemí. Její matce byla udělena mezinárodní ochrana v České republice formou doplňkové ochrany (kvůli tomu, že pochází z, která sousedí se separatistickými oblastmi), a kromě ní nemá žalobkyně v zemi původu nikoho, na jehož pomoc by se mohla případně spolehnout. Zdůraznila, že v důsledku vojenského konfliktu ztratila své zaměstnání (živila se překlady z/do ruského jazyka) a v současné době zůstala bez prostředků k živobytí.

Má tedy za to, že v důsledku stávající bezpečnostní situace v zemi původu jí a jejímu synovi hrozí v zemi původu vážné ohrožení důstojnosti, zdraví, a dokonce i života. Zdůraznila, že dle dostupných statistických údajů OAMP MV ČR v jiných případech žadatelů o mezinárodní ochranu z východních oblastí Ukrajiny jejich žádostem vyhověl a udělil jim doplňkovou ochranu, proto se domnívá, že by tak měl učinit i v případě žalobkyně a jejího nezletilého syna. Domáhala se proto toho, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 21.3.2016 zruší a věc vrátí tomuto orgánu k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobkyně spolu se svým synem přicestovala do ČR na základě turistického víza. ČR je jejich cílovou zemí, protože zde má přátele stejné náboženské orientace a žalobkyně má strach vyplývající z bezpečnostní situace v zemi původu a z agresivního chování jejího bývalého manžela. O mezinárodní ochranu žádá s ohledem na tíživou ekonomickou situaci v zemi původu. Trpí mozkovou hypoxií. V ČR ji pomáhá její kamarádka. Azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 až § 14b) správní orgán neshledal a žalobkyně v pozici žadatelky je neuvedla.

Námítka žalobkyně týkající se míry zjištění skutečného stavu věci vzhledem k okolnostem konkrétního případu, ale i k rozsahu a úplnosti zjištěnému stavu, žalovaný v celém rozsahu odmítá jako účelovou, za argumentaci, která svojí formou uplatnění vykazuje znaky paušálního výčtu tzv. „blanketní formou“ zákonem stanovených důvodů bez identifikace skutkových a dějových podstat ve vazbě na konkrétní situaci žalující. Žalovaný považuje správním spisem za dostatečně prokázané a za nesporné, že jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha žalobkyně o legalizaci pobytu na území ČR.

Žalobkyně nemůže úspěšně namítat vady učiněné správním orgánem, aniž by upřesnila, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí správního orgánu v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, resp. pokud sama neuvedla skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Svůj právní názor žalovaný opírá o rozsudek NSS ze dne 21.9.2006, č.j. 7Azs 221/2005. Podle ustálené judikaturní praxe žádný z důvodů uváděných žalobkyní nelze podřadit pod azylově relevantní důvody.

K námitce nepřezkoumatelnost rozhodnutí se žalovaný dovolává rozsudku NSS ze dne 4.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ve které je stanoveno: „Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s lze považovat zejména rozhodnutí, která postrádají zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat o

jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“.

NSS opakovaně judikoval, že rozhodnutí soudu, resp. správního orgánu je třeba považovat za nepřezkoumatelné, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při utváření právního závěru, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu; nepřezkoumatelné rozhodnutí je i tehdy, pokud spis obsahuje protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč.

Z hlediska standardu důkazního břemene NSS akceptuje test „přiměřené pravděpodobnosti“ pro zkoumání „odůvodněnosti strachu z pronásledování“ a test „reálného nebezpečí“ pro zkoumání důvodnosti obav, že cizinec utrpí vážnou újmu pro zkoumání souladu se zásadou non-refoulement v čl. 3 EÚLP — viz rozsudek NSS ze dne 26.3.2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, ale i rozsudek NSS ze dne 21.5.2008, sp. zn. 2 Azs 48/2007 a rozsudek NSS ze dne 30.9.2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008, bod IV. ÚS 553/06, bod IV. c). Žalovaný je toho názoru, že ve spisovém materiálu je způsobem právně nesporným doloženo, že žalobkyni nelze subsumovat do okruhu osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země jejího původu a že není ani představitelkou žádné rizikové skupiny, a tudíž nebyla prokázána dostatečná míra individualizace jí hrozícího svévolného násilí vyžadovaná v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. S ohledem na uvedené považuje žalovaný tuto námitku za mylnou, za námitku, která nemá oporu ve správním spise.

K námitce neudělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně stanovených v ust. § 14a) zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase, než v případě aplikace institutu azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 28.4.2009, č.j. 9 Azs 11/2009-99). Ke konfliktu odehrávajícímu se na omezené části území Ukrajiny, vzdálenému od epicentra probíhajícího konfliktu (Záporoží), konstatoval NSS ve svém usnesení ze dne 9.10.2014, č.j. 4 Azs 144/2014-34 (dostupné na www.nssoud.cz), že takovéto okolnosti „nelze pojímat jako vážnou újmu, která zakládá důvod pro udělení doplňkové ochrany a kterou značí ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního konfliktu“. Žalovaný se dovolává ustálené judikатурní praxe, viz. rozsudek NSS ze dne 31.10.2008, sp.zn. 50/2008 (bod IV).

„ k udělení doplňkové ochrany je třeba splnit všechny podmínky stanovené v § 14a odst. 1 zákona o azylu (resp. čl. 2 písm. e) kvalifikační směrnice) kumulativně — tj. žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule“.

Obsahově konformně konstatuje i NSS ve svém rozsudku ze dne 28.5.2009, sp. zn. 5 Azs 36/2008, bod IV. (i) , že pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit výše uvedená kritéria. Žalobkyně navíc nesplnila podmínky pro udělení doplňkové ochrany, protože jí v zemi původu nehrozí žádná újma, která by byla vzhledem k zákonu o azylu významná (viz rozsudek NSS ze dne 25.6.2015, č.j. 4 Azs 71/2015-54).

Žalovaný je rovněž přesvědčen a správním spisem dokládá, že se řádně a úplně zabýval hodnocením možnosti udělení doplňkové ochrany a že závěry jím učiněné jsou zcela konformní se závazky plynoucími z mezinárodních smluv i s ustálenou judikaturní praxí - viz. rozsudek NSS ze dne 13.3. 2009, č.j. 5 Azs 28/2008-68, kde byl formulován tzv. třístupňový test, ze kterého vyplývá, že „ ... *pro existenci skutečně vážné újmy zakotvené v § 14a odst. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí.*

Podmínky shora uvedené žalobkyně nesplňuje, proto námitku ve věci neudělení doplňkové ochrany považuje žalovaný za lichou.

Z výpovědi žalobkyně v pozici žadatele o mezinárodní ochranu, z evidence žadatelů ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatelky o mezinárodní ochranu, nyní v pozici žalující, a tudíž že nejsou dány právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Ve spisovém materiálu je způsobem právně nesporným doloženo, že žalobkyni nelze subsumovat do okruhu osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země jeho původu a není ani představitelem žádné rizikové skupiny, a tudíž nebyla prokázána dostatečná míra individualizace jí hrozícího svévolného násilí vyžadovaná v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. S ohledem na uvedené považuje žalovaný tuto námitku za mylnou, za námitku, která nemá oporu ve správním spise.

Žalovaný důkazy hodnotil jednotlivě i v obsahovém kontextu, objektivně zvážil a vyhodnotil jejich důkazní hodnotu, ale portfolio aktuálních, relevantních, důvěryhodných, vyvážených a dokladovatelných informací o zemi původu, a to z informačních zdrojů, které jsou i soudními orgány hodnoceny jako objektivní, důvěry schopné, které mají ve vztahu k žalobkyně vypovídací hodnotu. Svým jednáním se nedopustil jednání či opomenutí, které by způsobilo žalobkyni zkrácení jejích práv. Žalobkyně byla se závěry žalovaného k hodnocení jeho právní i skutkové pozice řádně a úplně seznámena, proti zjištění učiněným žalovaným nevznesla námitky či návrhy na doplnění (viz str. 30 správního spisu). Správní orgán vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu, v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotil všechna rozhodná kritéria v meritu věci. Námitku nepřezkoumatelnosti jím vydaného rozhodnutí považuje žalovaný za zjevně nedůvodnou. Žalovaný je rovněž toho názoru, že dodržel procesní postupy a pravidla formální právní logiky, že úplně a řádně zjistil skutkový stav a na základě toho

kvalifikovaně rozhodl. Úkony činěné správním orgánem byly vykonány řádně a úplně, rozhodnutí správního orgánu bylo náležitě odůvodněno, postup správního orgánu nebyl zatížen vadou řízení.

Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu, se závazky vyplývajících z mezinárodních smluv, a že tedy žalobkyně nebyla krácena na svých právech. V podrobnostech pak žalovaný odkázal na správní spis. Je toho názoru, že azylově relevantní důvody dle definičních znaků stanovených v § 12 až v § 14b) nejsou dány.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Právní zástupkyně (JUDr. Prehalová) žalobců v písemném podání ze dne 1.7.2016 uvedla, že teorie k zásadě materiální pravdy říká, že při uplatňování zásady materiální pravdy je úřad provádějící správní řízení povinen zjistit ex officio spolehlivě a úplně skutečný stav věci, o které má rozhodovat, aniž by se omezoval na tvrzení účastníků řízení.

Správní řád vychází ze zásady materiální pravdy. V rámci svého zjišťování skutečného stavu věci vycházel správní orgán ze svých dotazů vůči žadatelům a jejich odpovědí. V oblasti politické a bezpečnostní situace na Ukrajině vlastní zjišťování omezil na využití oficiálních zpráv, které jsou založeny ve správním spise. Žalobkyně nezpochybňuje informace, které jsou v těchto podkladech uvedené, ale uvádí, že rozporované rozhodnutí správního orgánu je datováno dnem 21.3.2016, tj.:

1. Výše uvedené podklady a informace se týkají situace na Ukrajině v roce 2014, maximálně přelomu roku 2014/2015,
2. Jedná se informace vysoce oficiální, kdy žádný stát nepřipustí zveřejnění skutečné bezpečnostní a politické situace a informací o stavu státu,
3. Podklady nic nevypovídají o stavu v oblasti města Záporoží a možných nebezpečí pro město první na řadě na hlavní silniční spojnici s Doněckou oblastí, jejíž hranice jsou od města vzdáleny cca 120 km,
4. Podklady nic nevypovídají o bezpečnosti ve městě Záporoží, ve které je továrna vyrábějící vojenskou techniku,
5. Podklady nic nevypovídají o tom, že národnostně je Záporoží rozděleno, a že i policejní orgány zčásti podporují jednotnou Ukrajinu a zčásti podporují separatisty.

S odkazem na ust. § 12 a násl. zákona o azylu, doplňuje, že vychází ze zákonné úpravy, kdy osoba žádající o azyl má cit.: „odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.

Rozhodnutí žalovaného a jeho odůvodnění postrádá jakékoliv konkrétní zjištění či vyvrácení avizované obavy žalobkyně a jejího syna z nebezpečí, se kterým správní orgán seznámila. Z tohoto důvodu, kdy nebyla zjištěna konkrétní situace, která panuje v Záporoží, rozhodnutí správního orgánu zcela postrádá logickou vazbu mezi rozhodnutím a získanými podklady.

V rámci výše uvedených pochybení správního orgánu pod body 1. - 3. uvádí další skutečnost, a to rozdílné rozhodnutí orgánu ve shodné věci, což je zásadním porušením základní zásady správního řízení, a to zásady předvídatelnosti správního rozhodnutí.

Tato zásada je obsažena v § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého lze zásadu legitimního očekávání charakterizovat jako zásadu oprávněné důvěry v právo, která úzce souvisí se zásadou nestranného (objektivního) rozhodování každé věci. Zásada legitimního očekávání vychází z toho, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy rozhodovat způsobem stejným nebo obdobným, tedy předvídatelně.

Adresátům veřejné správy dává nárok na to, aby správní orgán rozhodl i v jejich případě způsobem předvídatelným na základě jeho předchozích rozhodnutí ve stejných nebo obdobných věcech. Případně, aby svůj postup a způsob rozhodnutí řádně odůvodnil racionálními argumenty, které obstojí.

V tomto případě žalobcové již před správním orgánem namítali rozdílný způsob rozhodování, kdy v případě rozhodování o udělení doplňkové ochrany dle zákona o azylu vůči matce žalobkyně a babičce druhého žalobce, státní příslušnost Ukrajina, jako jediné příbuzné žalobců, na základě stejných podkladů, také za období 2014 (rozhodnutí je ze dne 8. 12. 2014), byla situace na Ukrajině hodnocena odlišně a také rozhodnuto zcela odlišným způsobem, než v případě žalobců, a doplňková ochrana byla udělena.

Žalovaný ve svém rozhodnutí i následném vyjádření k žalobě uvádí, že veškeré námítky žalobců považuje za liché a že žalovaní nesplňují, dle jeho spisového materiálu, nároky na udělení azylu dle výše cit. ustanovení zákona, ani nárok na udělení doplňkové ochrany. O způsobu zjišťování materiální pravdy správním orgánem žalobcové již rozporovali výše, a dále se chtějí vyjádřit k argumentaci žalovaného rozhodnutími Nejvyššího správního soudu ČR.

Usnesení NSS čj. Azs 144/20014-34 ze dne 9.10.2014 přímo neřeší bezpečnostní situaci, případně případ týkající se situace v Záporoží, jak uvádí žalovaný. Naopak důvody uváděné žalobci - žalobkyně je samoživitelka s nezletilým synem, v zapůjčeném bytě, žijící ve městě národnostně a ideově občansky rozděleném, plném vojenských transportů, v místě, kde je velký uprchlický tábor, kde žijí osoby utíkající před konfliktem z míst aktuálních bojů, a to jak proukrajinského, tak i proruského zaměření, kde dochází k vraždám osob ukrajinské národnosti, kdy se kdykoliv může konflikt rozšířit, plně splňují závěry NSS ve výše uvedeném rozhodnutí, cit.: *„vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního konfliktu“*.

Pokud se jedná o další rozhodnutí NSS, jako jsou ze dne 31.10.2008 sp.zn. 50/2008 nebo ze dne 13.3.2009 č.j. 5 Azs 28/2008, kde byty koncipovány třístupňové či čtyřstupňové testy k udělení doplňkové ochrany, kdy žadatel se musí nacházet mimo území svého původu, musí mít odůvodněné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy; nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule; nebo země původu žadatele se nachází v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu; žadatel o

mezinárodní ochranu je civilista; žadatel by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí, je možno konstatovat, že naopak žalobci plně splňují tyto stanovené požadavky na udělení doplňkové ochrany.

Ze sdělení žalobkyně vyplývá, že:

- finančně podporovala organizaci, která se jmenuje Posílala této organizaci na účet peníze. Tato organizace podporovala vojáky, kteří bojovali v Doněcku proti separatistům,
- v okolí jejího bydliště je uprchlický tábor pro ženy, což je nehlídaný objekt a před 6 měsíci tam byla zabita ukrajinská žena,
- okolo jejího domu neustále projíždí vojenská technika, nedávno zde několik dětí šláplo na minu,
- v Záporoží nefunguje policie, zvedla se kriminalita a žena a děti jsou okrádány,
- v Záporoží je továrna Motor ISČ, která vyrábí vojenskou techniku, tuto továrnu chtějí separatisté zabrat a díky tornu je zde napjatá situace,
- v Záporoží je politický rozkol a chaos, který se projevuje tak, že jedna část policie podporovala separatisty a poskytovala jim budovy a druhá část policie bránila ukrajinské zájmy. Před dvěma lety obsadili lidé ze Záporoží městský úřad, aby ho chránili před separatisty.

Žalobkyně se z výše uvedených důvodů bojí vrátit zpět na Ukrajinu, a to ze strachu o svůj život a život syna. Pokud by se zjistilo, že tajně podporovala vojáky bojující v Doněcku, pak by mohla být reálně ohrožena na životě a zdraví, a to nejen ona, ale také její syn. Některé skutečnosti neuvedla hned, neboť měla strach, že v případě návratu na Ukrajinu by ji mohli zatknout. Vzhledem k tomu, že správní orgán neučinil žádné zjištění k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině (v Záporoží), oslovila zástupkyně žalobce za tímto účelem Veřejného ochránce práv ČR a další organizace s žádostí o pomoc v této věci.

Dále k rozporovanému nesprávnému postupu správního orgánu upozornila žalobkyně na nedostatečné vyhodnocení zjištěných podkladů, a to vzhledem k možnostem vyřešit specifické případy, mezi které tento případ zcela nepochybně spadá, kdy mimo vyhodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině, se jedná o mladou ženu s nezletilým synem, který trpí depresemi a matka trpí nemocemi, které ve své žádosti uvedla, s využitím § 14 zákona o azylu. Mimo svou matku, která je v České republice, nikoho jiného ani u nás ani na Ukrajině nemá.

Smysl tohoto institutu také vymezil NSS v rozsudku ze dne 11.3.2004, sp.zn. 2 Azs 8/2004:

„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout,“, což by v tomto případě připadalo jako reálná možnost.

Vzhledem k výše uvedenému má žalobkyně zato, že došlo k porušení § 3 správní řád, kdy žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v

rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a porušení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, a nesprávně tak posoudil žádost o mezinárodní ochranu, a protože rozhodnutí správního orgánu nevyplyvá ze zjištěných podkladů, je proto nezákonné.

Krajský soud v Brně měl k dispozici správní spis, v němž důležitým pro rozhodnutí ve věci je zejména pohovor provedený se žalobkyní a dále zprávy o situaci na Ukrajině, které jsou citovány v rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud v Brně pak nařídil ve věci celkem 4 jednání, u nichž se žalobkyně k věci vyjádřila, když uvedla, že odkazuje zcela na to, co sdělila správnímu orgánu u svého výsledku a dodala, že velkým problémem pro bezpečnostní situaci v Záporoží, kde žila se synem, bylo hlavně to, že uvedené město se nachází blízko oblasti, kde dochází k přímým bojům. Navíc se jedná o dopravní uzel a je to město s vojenským průmyslem, což bezpečnostní situaci pro běžné lidi zhoršovalo. Ve městě, kde žila, se tvoří uprchlické tábory, ve kterých žijí lidé, kteří odcházeli z oblastí přímých bojů. To způsobovalo, protože tito lidé neměli práci, že okrádali běžné občany, ve městě se výrazně zvýšila kriminalita. Ve městě se také běžně pohybovali lidé se zbraněmi, nacházela se tam běžně i munice, která byla volně přístupná nejenom dospělým, ale i dětem, takže se stalo, že v důsledku toho docházelo i ke zranění dětí. V důsledku zvýšené kriminality měli rodiče strach pouštět své děti samotné do školy, toto byl velký problém. Dále pak uvedla, že situace ve městě Záporoží je stále stejná, naopak se zhoršuje, k žádnému zlepšení nedošlo (uvedla v září roku 2016). Dále pak žalobkyně sdělila, že když začaly boje, ukrajinská armáda nebyla v dobrém stavu, a proto ji spousta dobrovolníků podporovala jak finančně, tak věcnými dary. Když tyto podpory začaly, oficiální státní orgány s takovým postupem souhlasily. V současné době však už je situace jiná, neboť oficiální státní orgány změnilo stanovisko a naopak lidi, kteří dříve podporovali armádu, diskriminují. Žalobkyně byla jedním z občanů, kteří armádu také finančně podporovali, kdy na určený účet armády zasílala finanční prostředky. Právě také z těchto důvodů má obavy se na Ukrajinu vrátit, neboť by se jí to mohlo nyní negativně dotknout. Zmíněný názor oficiálních orgánů Ukrajiny je proto, že lidé porozuměli situaci, ví tedy, proč se věci mají tak, jak se mají a oficiální orgány mají strach, že by mohli do dění zasahovat. Sdělila, že tyto skutečnosti neuvedla v pohovoru před správním orgánem proto, že mezi běžnými občany a oficiálními představiteli Ukrajiny jsou velmi špatné vztahy a měla strach, že by ji mohly české orgány vrátit zpět na Ukrajinu. Nyní už se nebojí u soudu říci pravdu, neboť se přesvědčila během správního řízení o tom, že vztah státních orgánů ČR a běžných občanů je úplně jiný než na Ukrajině a lidé mohou vyjadřovat své názory. Pokud jde o oblast Záporoží a konkrétně uvedené město Záporoží, je to oblast v podstatě proruský orientovaná, většina obyvatel mluví rusky a jejich názory byly orientované pro ruskou stranu. S těmito názory se však žalobkyně neztotožňuje, i když mluví rusky. Žalobkyně podporuje oficiální politiku Ukrajiny. V současné době je ve městě situace taková, že vedení města i policie jsou většinou lidé proruský orientovaní. Vzhledem k této situaci má obavu, když proti sobě stojí v uvedené oblasti skupiny proruský orientované a skupiny orientované pro Ukrajinu, když dochází mezi nimi k výrazným názorovým střetům, že tyto by mohly přerůst v otevřené boje a otevřený konflikt tak, jako je tomu v Doněcku. V oblasti Záporoží je rozděleno i náboženství, kdy rozdíl je také v proruský orientované a proukrajinsky

orientované části, kdy žalobkyně je sice rusky mluvící člověk, ovšem orientovaný na církev zaměřenou proukrajinsky, navíc církev mluvící ukrajinsky. Žalobkyně totiž do svých 11 let mluvila ukrajinsky a žila v jiné části Ukrajiny, a to nedaleko Záporoží, tam se mluvilo ukrajinsky. V 11ti letech se přestěhovala s rodiči do Záporoží, rusky mluvícího města a začala mluvit rusky, protože lidé mluvící ukrajinsky byli v podstatě považováni za vesničany. V Záporoží je to tak, že protože tam převládá prorusky mluvící a prorusky orientované obyvatelstvo, dochází tak k výrazným střetům i v náboženství mezi touto skupinou a skupinou orientovanou pro Ukrajinu. Žalobkyně mluví stejně oběma jazyky, a to jak rusky, tak ukrajinsky. Patří však do rodiny, která je orientovaná proukrajinsky a pro Ukrajinu, a proto je jí vlastní tento směr. Má velkou obavu o svého syna, protože na Ukrajině jsou povoláváni do armády v 18 letech a bez nějaké důkladnější přípravy jsou posíláni do oblastí, kde dochází k přímým bojům. Velmi často se stává, že v bojích mladí lidé zemřou, protože nemají dostatečnou přípravu. Pokud jde o žalobkyni, do ČR se synem přijela na turistické vízum, je tady již delší dobu a požádala o azyl. Má proto obavu se vrátit na Ukrajinu a to také proto, že oficiální ukrajinské orgány nechtějí, aby lidé z Ukrajiny odcházeli do ciziny, a aby se v cizině dozvěděli, jaká je skutečná situace na Ukrajině. Má tedy obavu, že kdyby se musela vrátit na Ukrajinu, mohla by jít i do vězení. Kdyby mohla zůstat v ČR, pracovala by a nebyla by zde na obtíž státu, má neukončené vysokoškolské vzdělání, tři roky studovala na vysoké škole jazyky, angličtinu a francouzštinu a mohla by pracovat jako překladatelka.

Dále uvedla, že pokud jde o její matku, té byla udělena v ČR doplňková ochrana. Matka žalobkyně přišla do ČR z jiné oblasti na Ukrajině, než ve které žila žalobkyně se synem, nejednalo se však také o oblast, kde by probíhaly přímé boje.

Zástupkyně žalobkyně předložila soudu u jednání k nahlédnutí rozhodnutí žalovaného ze dne 8.12.2014 č.j. OAM-582/ZA-ZA05-P07-2014, z něhož vyplynulo, že bylo rozhodnuto tak, že paní, nar. ..., st. příslušnost Ukrajina, byla udělena doplňková ochrana podle § 14a zák. o azylu na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

U tohoto soudního jednání 7.9.2016 pak žalobkyně založila do spisu notářský zápis z 25.8.2016, z něhož vyplynulo, že,, (žalobkyně uvedla, že se jedná o jejího bývalého manžela) prohlásil, že je vděčný za přijetí své ženy a syna do ČR a za péči a práci s tím spojenou. Sdělil, že situace na Ukrajině ve městě Záporoží je v tomto čase nebezpečná. Záporoží je nebezpečné místo, v němž je ohrožen život, zdraví a osobní svoboda tamních obyvatel. To byl také důvod, pro který podpořil útěk své bývalé ženy a, kteří se zdržují v ČR. Dále sdělil, že jeho byl v době svého odjezdu do ČR ustrašený, nemohl spát, nad bydlíštěm jeho a jeho matky létala vojenská letadla a okolo domu projížděla těžká vojenská technika. V jejich městě dokonce děti přišly o končetiny, protože šláply na minu.psychický stav se zhoršoval a jeho otec proto rozhodl podpořit svým svolením i jejich vycestování z jejich rodné země, kde je jejich život neustále ohrožen probíhajícími vojenskými konflikty mezi Ukrajinou a ruskými separatisty. také toužil být s babičkou, která je v současné době v ČR, pod doplňkovou ochranou ČR. V současné době je v Záporoží vysoká míra kriminality vyplývající z válečného konfliktu v Doněcku, který je nedaleko Záporoží. Navíc je zde stále poručováno příměří mezi Ukrajinou a ruskými separatisty. V Záporoží často projíždí těžká vojenská technika, která obtěžuje civilní obyvatelstvo v Záporoží. Separatisté z města Doněck neustále na různých nepředvídatelných

místech provádí teroristické akce, a to rovněž ve městě Záporoží. Tyto věci jsou však před světem zakrývány, protože politici města Záporoží jsou silně proruští. Na jaře 2014 chtěli tamní politici s policisty vydat Záporoží ruským separatistům, a proto se spousta Ukrajinců zapojila do konfliktu, aby chránila Záporoží před okupací Rusy. Velké množství lidí bylo pozatýkáno a dodnes jsou mnozí nezvěstní. Mezi lidmi panuje strach a napětí z neustálých teroristických akcí. Děti nemohou vůbec vycházet samy na ulici kvůli zvýšení kriminalitě, syn jmenovaného dojížděl 35 km do školy, ale v současné době by sám absolutně nemohl jezdit. Přímo u jejich domu je vybudován azylový dům pro ruské rodiny. Objekt není střežen, v roce 2015 zde byla zabita ukrajinská žena. Zemi stíhají těžké okolnosti.

V průběhu soudního řízení žalovaný soudu předložil rozhodnutí vydané 27.1.2017 pod č.j. OAM-582-ZA/ZA05-K01-PD1-2014 rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, kdy žalovaný rozhodl ve věci, nar. ..., o její žádosti tak, že podle § 53a odst. 4 zák. č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se doplňková ochrana jmenované neprodlužuje.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že sama žadatelka neuvedla, že by měla v minulosti na Ukrajině nějaké problémy spojené s trestním stíháním, s policií a obecně se státními orgány své země. Co se týče obav žadatelky z dopadu na její osobu ekonomických potíží, správní orgán připouští, že podle výše uvedených informací je celková situace na Ukrajině poznamenána slábnoucí ekonomikou, vysokou mírou inflace, devalvující měnou a trhem práce, který se potýká s potížemi. Tato situace však dopadá dle názoru správního orgánu na většinu obyvatel Ukrajiny bez rozdílu, přičemž výše jmenovaná má ve vlasti i určité zázemí, rodinu, která ji může po jejím návratu do země podpořit a jmenovaná je rovněž praceschopnou osobou, v ČR pracuje a v průběhu správního řízení prezentovala své bohaté pracovní zkušenosti. Správní orgán je tak toho názoru, že je schopna se, po svém návratu do vlasti, bez ohledu na svůj věk, o sebe postarat a to i díky možnosti vyhledat pomoc členů své početné rodiny, která ve vlasti žije, či se vzájemně podpořit spolu se svojí dcerou, která se aktuálně v ČR nachází v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu, jak je však správnímu orgánu z jeho správní činnosti známo, bylo v jejím případě správním orgánem rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany. K tvrzení žadatelky o nástupu totalitního režimu na Ukrajině správní orgán připouští určité kontroverzní kroky současné ukrajinské vlády související především s ozbrojeným konfliktem na východě země a rolí ruské federace v tomto konfliktu, zároveň ale poukazuje na reformní snahu současné ukrajinské vlády, kdy byla od zhroutenía režimu přijata řada ústavních reforem a reformních zákonů vztahujících se k soudní moci, bezpečnostním složkám, zejména policie, ekonomické politice a k boji proti korupci nebo decentralizaci. Ukrajinské mediální prostřední se pak dle výše uvedených informací o Ukrajině vyznačuje pluralitou a otevřenou kritikou vlády a svoboda projevu byla obecně dodržována.

Správní orgán v případě výše jmenované posuzoval také otázku, zda ji v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života, nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatelky neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zák. o azylu. Správní orgán posoudil

individuální situaci žadatelky, přičemž jinak nerozporuje existenci na východní Ukrajině probíhajícího ozbrojeného konfliktu, zároveň však poukazuje na rozsudek NSS č.j. 5 Azs 28/2008-68 ze dne 13.3.2009, podle kterého je při posuzování hrozby vážné újmy zakotvené v § 74a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nutné aplikovat třístupňový test který lze přeformulovat do tří následujících otázek, zda se nachází země žadatelova původu v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, zda je žadatel o mezinárodní ochranu civilistou a zda-li hrozí žadateli o mezinárodní ochranu vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí, přičemž pro existenci hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být odpověď na všechny tři otázky kladná. Při aplikaci tohoto testu správní orgán dospěl k závěru, že ačkoliv na první dvě otázky testu zní odpověď ano, tak žadateli zároveň v případě návratu do vlasti nehrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Situaci na Ukrajině totiž nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, ve kterém je z povahy věci – tj. z důvodu pouze přítomnosti na daném území – vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy každý civilista. Správní orgán poukazuje na to, že probíhajícím konfliktem jsou zasaženy pouze části dvou oblastí z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast, přičemž jmenovaná žila před svým odjezdem z vlasti v Dněpropetrovské oblasti, konkrétně ve městě, které není ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk bezprostředně zasaženo, stejně jako místo pobytu jejich nejbližších příbuzných ve vlasti v Chersonské oblasti, kam se může jmenovaná v případě těžkostí uchýlit, jak bylo konstatováno výše. Tyto oblasti sice s oblastmi zasaženými konfliktem sousedí, výše zmiňovaná zhoršená bezpečnostní situace se jich však vůbec netýká. Správní orgán na základě výše zmíněných informací taktéž konstatuje, že neexistuje žádný důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou avizovaných oblastech rozšířil i do dalších částí země. Na základě výše uvedených informačních zdrojů tak správní orgán shrnuje, že v zemi původu žadatelky neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadatelce za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Případné vycestování výše uvedené žadatelky po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelkou nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Ke skutečnosti, že na území ČR pobývá dcera jmenované, správní orgán konstatuje, že tato se zde nachází v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu, přičemž před správním orgánem nebyla ve své žádosti úspěšná.

Správní orgán tak na základě všech výše uvedených informací o Ukrajině uzavírá, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku státu je dle citovaných informací správního orgánu bezpečnostní situace dlouhodobě nezměněná, zcela stabilní, nedochází v nich k ozbrojeným střetům a zmíněná zhoršená situace se ho vůbec netýká, a tudíž není jmenovaná současným vývojem v částech Doněcké a Luhanské oblasti a na Krymu, který byl včleněn do Ruské federace, ohrožena. Na základě citovaných informací ani není důvodné předpokládat, že by se tato skutečnost měla v budoucnu nějakým radikálním způsobem změnit, a lze ji tedy považovat za trvalou.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně po prostudování připojeného správního spisu a skutečností, které byly sděleny žalobkyní, a její zástupkyní v průběhu soudního řízení věc posoudil následovně.

Podle § 12 zák. o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod,
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podmínky § 12 zák. o azylu v případě žalobkyně v žádném případě splněny nebyly a ani žalobkyně sama neuváděla, že by snad byla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, že by se vůbec nějak politicky projevovala, že by vůbec měla nějaké problémy na Ukrajině se státními orgány, či s nějakou skupinou soukromých osob.

Je tedy namístě, že správní orgán, tedy žalovaný, rozhodl tak, že se azyl podle § 12 zák. o azylu žalobkyni neuděluje. Žalobkyně nesplnila ani podmínky ust. § 13 zák. o azylu, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž by byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, takže ani podmínky ust. § 13 zák. o azylu žalobkyně nesplňuje. Žalobkyně sama ve své žalobě zdůrazňovala, že by jí měl být tedy udělen azyl alespoň podle § 14 – humanitární azyl, nebo podle § 14a, že splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany.

Pokud jde o ust. § 14 zák. o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

Soud dospěl k závěru, že podmínky pro udělení humanitárního azylu v případě žalobkyně namístě nejsou. Pokud jde o žalobkyni, jedná se o mladou ženu s nezletilým synem, tedy matku se synem, nebylo prokázáno, že by ani jeden z nich trpěl nějakou závažnější chorobou, když správní orgán se zabýval jejich rodinou, sociální a ekonomickou situací a nebylo zjištěno, že by v jejich případě byl nějaký zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zák. o azylu. Jak soud již uvedl, žalobkyně je mladá žena, bez výraznějších zdravotních problémů. Pokud o určitých zdravotních problémech hovořila, jedná se o zdravotní problém, drobnějšího rázu, který je možno řešit i na Ukrajině.

Na Ukrajině, před příchodem do ČR, žalobkyně žila se synem v bytě, který jí bezplatně poskytoval bývalý manžel, který jí rovněž finančně na živobytí přispíval. Její bývalý manžel nadále na Ukrajině žije, je ukrajinským občanem a zcela evidentně má o svého syna zájem, když ho přijel navštívit i do České republiky, jak vyplývá z předloženého notářského zápisu, přičemž z průběhu soudního řízení nevyplývalo, že by tento měl vůči svému synovi nějaké negativní vztahy a nebyl mu, i bývalé manželce, matce jeho syna,

ochoten pomoci na území Ukrajiny, kam by se měla žalobkyně se synem vracet. Žalobkyně se synem nepřichází ani ze země, která by byla postižena nějakou humanitární, a to lidskou nebo přírodní katastrofou. Soud uzavírá tak, že v případě žalobkyně a jejího nezletilého syna tedy nebyly zjištěny žádné podmínky ani situace, kdy by měl být udělen humanitární azyl v případě hodném zvláštního zřetele. Soud ani nemohl přihlížet k tomu, že na území ČR žije paní, matka žalobkyně a babička jejího syna, neboť rozhodnutím ze dne 27.1.2017 jí nebyla prodloužena doplňková ochrana, takže i matka žalobkyně by se měla vrátit do svého bydliště na Ukrajině, resp. na Ukrajinu, kde má i své jiné příbuzné, jak vyplynulo z rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany, takže při návratu žalobkyně a jejího syna na Ukrajinu, by se tyto mohly opírat nejenom o pomoc bývalého manžela, otce nezletilého žalobce, ale psychickou oporou by jim rozhodně mohla být i matka žalobkyně a babička žalobce paní, či ostatní příbuzní.

Pokud pak žalobkyně namítá, že v případě neudělení azylu dle § 12 by žalobkyni a žalobci měla být udělena alespoň doplňková ochrana dle § 14a zák. o azylu, ani s tímto soud nesouhlasí.

Pokud jde o žalobce, jejich posledním bydlištěm na Ukrajině před odjezdem do ČR bylo město Záporoží v Záporožské oblasti, která se nachází ve východní části Ukrajiny, v blízkosti oblasti Doněcké, ve které probíhají boje mezi ukrajinskou armádou a proruskými separatisty. Žalobkyně uvedla, že město Záporoží je od oblasti, kde probíhají přímé boje, vzdáleno asi 120 km a poukazovala na to, že Záporoží je průmyslová oblast, velký dopravní uzel, pohybuje se tam množství přistěhovalců z oblastí, kde probíhají přímé boje, je tam vidět množství vojáků, nad městem často létají letadla, je tam vybudován i tábor pro lidi, kteří odešli z oblastí zasažených přímými boji, takže život v Záporoží je s ohledem na tuto situaci pro žalobkyni a jejího syna velmi složitý, v podstatě se tam bojí žít proto, že by se mohly boje přesunout i do této oblasti a navíc žalobkyně uvedla, že je tam velmi těžká ekonomická situace.

Krajský soud v Brně měl k dispozici zprávy o situaci na Ukrajině založené ve správním spise a vyšel také z toho, co bylo uvedeno samotnou žalobkyní u jednání soudu.

Soud nezpochybňuje, že oblast v Záporoží se nachází v blízkosti oblasti Doněcké, kde probíhají přímé boje, nicméně ani žalobkyně samotná neuvedla, že přímými boji byla zasažena oblast Záporoží, resp. město Záporoží, kde žalobkyně se synem žila. Soud věří tomu, že s ohledem na to, že žalobkyně se synem žila v oblasti, která navazovala na oblast, kde probíhaly přímé boje, že „jakýmsi“ způsobem to mohlo mít negativní dopad také na obyvatele Záporožské oblasti v tom smyslu, že do této oblasti přicházelo větší množství lidí z oblastí postižených přímými boji, tedy že počet obyvatel Záporoží se výrazně zvětšil a že to mohlo mít dopad i na ekonomickou situaci uvedené oblasti. Toto však je věc, která se nedotýká pouze žalobkyně a jejího syna, ale stejným způsobem jsou postiženi všichni obyvatelé Záporožské oblasti, nicméně musí soud zdůraznit, že Záporoží není oblastí bojů a střetů mezi ukrajinskou armádou a proruskými separatisty. Ani to, že se jedná o oblast více prorusky orientovanou, nemůže mít zásadní vliv na bezpečnost žalobkyně a jejího syna.

Podle § 14a odst. 1 zák. o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zák. o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty, nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Soud zde uvádí, že z podkladů založených ve správním spise i z toho, co bylo sděleno u soudních jednání, nedospěl k závěru, že by v případě žalobců byly naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalobkyni ani jejímu synovi při návratu na Ukrajinu nehrozí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, neboť z ničeho nevyplyvá, ani to žalobkyně netvrdila, že by byla při návratu na Ukrajinu vystavena nějakému ponižujícímu či nelidskému zacházení nebo trestání proto, že byla žadatelkou o mezinárodní ochranu na území ČR.

Česká republika v případě neudělení žalobkyni a jejímu synovi doplňkové ochrany neporušila žádné mezinárodní závazky, neboť žalobkyně a její syn by se nevraceli na území, kde probíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt.

Soud zde zdůrazňuje, že je sice pravdou, že oblast Záporoží navazuje na oblast Doněckou, kde probíhají střety mezi ukrajinskou armádou a proruskými separatisty, v samotném městě Záporoží, ani Záporožské oblasti žádné přímé boje neprobíhají, tedy žalobkyně a její syn by se do žádné oblasti, kde boje probíhají, nevraceli.

Jak soud již zdůraznil, chápe, že situace v této oblasti není v současné době pro život zcela ideální, takto však jsou postiženi všichni obyvatelé Záporožské oblasti a navíc, žalobkyně se synem, v případě že by nechtěla v této části Ukrajiny žít, v rámci vnitřního přesídlení by mohla pobývat v nějaké jiné oblasti Ukrajiny.

Soud tedy žalobu žalobců neshledal důvodnou, a proto byla ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítnuta.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobcové neměli ve věci úspěch, náklady řízení jim proto nenáleží, a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Žalobcům byla dle § 35 odst. 8 s.ř.s. ustanovena dne 18.5.2016 k ochraně jejich zájmů zástupkyně – advokátka JUDr. Alena Prchalová, Ph.D.

Svého zastupování byla zproštěna usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13.3.2017.

Podle § 35 odst. 8 s.ř.s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odst. 2 platí v takovém případě stát.

V případě JUDr. Prchalové, advokátky, tato od doby, kdy byla ustanovena zástupkyní žalobců, do doby, kdy byla zastupování zproštěna, náleží odměna za

- a) převzetí a přípravy zastoupení,
- b) první poradu s klientem, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem,
- c) další porada s klientem přesahující jednu hodinu,
- d) písemné podání (doplnění žaloby),
- e) účast u třech soudních jednání

Jedná se tedy o 7 úkonů právní pomoci po 3.100,- Kč dle ust. § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 1 úkon po 3.100,- Kč, dále pak náhrada hotových výdajů dle § 13, a to 7 krát 300,- Kč, dále pak náhrada za promeškaný čas, a to 4 x 6 půlhodin (za 1 půlhodinu promeškaného času 100,- Kč) tj. celkem 2.400,- Kč a dále jízdné Jihlava Brno a zpět osobním automobilem, a to celkem 4 krát, jednou k prostudování spisu za účelem sepsání doplňku žaloby a 3 krát k soudnímu jednání, kdy jedno cestovné činí celkem 4.488,- Kč. Náklady celkem činí 30.688,- Kč.

Soud nepřiznal jako odměnu zástupkyni žalobců JUDr. Prchalové odměnu za úkony které účtovala, a to sepsání dopisu na veřejného ochránce práv, dožádání zaslané na ADRA Člověk v tísni a dožádání zaslané gen., a to z toho důvodu, že tyto úkony dle soudu náleží do úkonů přípravy a převzetí zastoupení.

Krajský soud ustanovil ve věci tlumočnici z jazyka ukrajinského Doc. Ing. M. D., CSc., která se zúčastnila celkem tří soudních jednání, a byla jí stanovena odměna za tlumočení u těchto jednání dle vyhl. č. 37/1967 Sb., a to § 17 odst. 1 položka 1, a to 350,- Kč za jednu hodinu tlumočení. Celkem této tlumočnici náleží tlumočné ve výši 1.400,- Kč, které jí bude vyplaceno z účtu Krajského soudu v Brně.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické

vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26.4.2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Veronika Smékalová